

Arrest

nr. 310 887 van 6 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53-55
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2023 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonbroer. Op 5 december 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.06.2023 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar schoonbroer, de genaamde [H.J.] (RR. [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon sinds 20.12.1999 onafgebroken in België verblijft. Betrokkene is op 31.08.2022 via Frankrijk, meer bepaald Parijs, Schengen ingereisd met een visum afgeleverd (geldigheidsduur 30/08/2022 - 12/12/2022) door de Zweedse ambassade in Marokko. Echter keerde betrokkene pas op 07.01.2023 terug naar Marokko om dan later op 02.05.2023 via Spanje, meer bepaald Tarifa, Schengen in te reizen. Haar aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd voor het eerst vastgesteld op 09.06.2023. Uit niets kan blijken dat betrokkene een gezinsleven beleefde met de referentiepersoon in Marokko, Nederland of elders, voorafgaand aan haar komst naar Rijk. Onderhavige aanvraag werd gedaan op basis van art 47/1, 2° van de wet. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om 'overeenkomstig zijn nationaal recht' de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaatgeneraal Y BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te slaan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd in België verblijft en verblijfsgerechtigd is in België. Niets wijst er op dat referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer zou worden geschaad indien betrokkene geen verblijfsrecht zou worden toegekend. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van gezin van de referentiepersoon te vrijwaren.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Paspoort met nummer [...] afgeleverd op 06.03.2019 uitgereikt door Marokko met uitreisstempel Roissy-CDG (lees: Parijs) op 07.01.2023 en inreisstempel op 02.05.2023 in Tarifa
- Reispaspoort met visumsticker [...] met een visum afgeleverd in Rabat door de Zweedse ambassade in Marokko met uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat zij Schengen inreisde op 31.08.2022 via Parijs (Roissy-CDG)
- Verzendbewijzen via 'Ria' en 'Western Union' van de zus van betrokkene (lees; echtgenote van referentiepersoon) naar betrokkene op 13.09.2011, 25.05.2011, 03.04.2012, 15.12.2016, 27.12.2016, 30.01.2017, 13.01.2018, 30.01.2018, 22.03.2018, 24.05.2018, 13.06.2018, 14.08.2018, 18.09.2018, 10.01.2019, 14.02.2019, 04.05.2019, 23.05.2019, 03.06.2019, 08.07.2019, 31.07.2019, 17.08.2019, 29.08.2019, 15.10.2019, 20.10.2019, 09.05.2020, 01.09.2020, 27.09.2020, 03.03.2021, 18.11.2021, 14.12.2021, 03.09.2022, 08.02.2023, 20.03.2023 (+ overige ongedateerde verzendbewijzen) - Er worden weliswaar telkens bedragen geduren een periode geld overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden. Er kan bijgevolg

niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.

- Enkele pagina's van een aanslagbiljet - uit voorgelegde stukken kan niet blijken dat deze documenten toebehoren aan betrokken en/of referentiepersoon

- Attestation de Non - Impostion à la TH - TSC n°[...] dd. 28.06.2023 uitgereikt door de Direction Provinciale des Impôts de Tanger), verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen op het grondgebied Marokko. Het attest vermeldt expliciet dat het werd opgesteld op verklaring op erewoord van de betrokkene dd. 27.06.2023

- Attestation du revenu global N : [...] dd. 28.06.2023 waarin de belastingdiensten stellen dat betrokkene in 2022 geen inkomsten had in Marokko: echter, het attest vermeldt onderaan "attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, pour servir et valoir ce que de droit. Dit attest gaat dus om een verklaring op eer van betrokkene. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Voorzover dat dit attest zou moeten worden aanvaard (quod non), spreekt dit attest enkel over het jaar 2022 en zegt niets over de jaren ervoor en/of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven.

- Attest OCMW Essen dd. 07.07.2023 waaruit blijkt dat tot datum van het attest geen financiële steun werd uitbetaald aan betrokkene.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in Marokko, werd dit onvoldoende aangetoond. De verzendbewijzen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (zie supra)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Marokko. Het attest betreffende geen belastingen te betalen vermeldt expliciet te zijn opgesteld op verklaring op eer van de betrokkene en steunt derhalve niet op een gedegen onderzoek van de Marokkaanse administratieve databanken betreffende belastingen onroerende voorheffing en gemeenschapsbelastingen in Marokko. Zoals hierboven aangehaald, zijn beide attesten m.b.t. het onvermogen van betrokkene niet voldoende om het onvermogen aan te tonen.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.06.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of

analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Verzoekende partij moet de afhankelijkheid aantonen met stukken van de landen van herkomst, in dit geval stukken of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel.

“Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt.

Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”
<https://www.dekamer.be/FLWB/pdf/53/3239/53K3239001.pdf>

Verwerende partij wijst erop dat de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende heeft ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. Verwerende partij concludeert daaruit dat de Belgische interne bepalingen dus gelezen moeten worden in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen en verwijst daarbij naar de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37. Verwerende partij stelt dan verder dat de eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie er immers toe zou kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Als we kijken naar de bewuste passages van de advocaat-generaal in de zaak Rahman lezen we:

“36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent.(11) Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische

gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet” beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.”

Volgens de advocaat-generaal zou er dus een tweevoudige doelstelling zijn van art. 3 lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, enerzijds het vergemakkelijken van vrij verkeer van de Unieburger waarvan het recht op gezinshereniging een logisch gevolg is omwille van de eventuele (“zou kunnen”) impact op het vrij verkeer van de Unieburger, en anderzijds is er de doelstelling de eenheid van het gezin in de ruime zin te bevorderen en wordt verduidelijkt dat het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie niet enkel beschermd wordt als afgeleid recht.

Wat de eerste doelstelling betreft dient er dus gesteld te worden dat deze niet uitputtend is, en dat deze niet beperkt is tot de gevallen waarin het vrij verkeer van het familielid een reële impact heeft of zou hebben op het vrij verkeer van de Unieburger maar dat deze van toepassing is in de meest brede zin, namelijk indien het een impact zou kunnen hebben of de afbreuk die zou kunnen gedaan worden aan de effectiviteit hiervan. De impact moet dus niet per se reëel of zelfs maar waarschijnlijk zijn.

Het betreft uiteraard ‘slechts’ een conclusie van een advocaat-generaal bij het Hof, en het is noodzakelijk om naar de interpretatie van het HvJ in het arrest zelf te kijken. Als we dat doen dan zien we dat het Hof de tweede doelstelling volledig overneemt.

In het arrest Rahman, zaak C-83/11, van 5 september 2012, zelf wijst het HvJ in punt 20 op punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, “volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Er is volgens het HvJ dan geen verplichting onder art. 3 lid 2 van de burgerschapsrichtlijn een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen, er is wel de verplichting om aanvragen gunstiger te behandelen en te vergemakkelijken.

Verder stelt het Hof:

“24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

Hieruit kan afgeleid worden dat de doelstelling van de Burgerschapsrichtlijn dan wel essentieel is en gerespecteerd dient te worden, lidstaten naar eigen discretie zo ver mogen gaan als ze wensen in het “vergemakkelijken” van de verblijfsaanvragen van andere familieleden. En de Belgische wetgever heeft nu eenmaal geopteerd voor de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 47/1 e.v. van de Wet.

Anders dan de verwerende partij laat uitschijnen is het dan ook niet zo dat een vermeend concreet gebrek aan impact op het vrij verkeer van de Unieburger in kwestie, als restrictieve interpretatie mag gehanteerd worden om tegen de wettelijke bepalingen in verblijfsrecht te ontszeggen aan een verzoeker die aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Als de interpretatie die verwerende partij zou aanhangen zou kloppen zou artikel 3.2 van de richtlijn en artikel 47/1 e.v. van de Wet overbodig zijn en zou gewoon artikelen 20 en 21 VWEU kunnen toegepast worden, quod non.

De doelstelling van artikel 3, lid 2 van de richtlijn heeft is heel duidelijk, en niet tot artt. 20 en 21 VWEU te herleiden, maar wordt expliciet benoemd door het Hof van Justitie:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”

Het Hof benadrukt hoe essentieel een nauwkeurig en geïndividualiseerd onderzoek is: “22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38

voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.”

Het is de afhankelijkheidssituatie die bepalend is, en dit in functie van de bescherming van een verruimde betekenis van gezinseenheid.

In zaak C-22/21, van 15 september 2022, SRS, AA tegen Minister for Justice and Equality, van het Hof van Justitie oordeelt het Hof dat de band tussen het andere familielid in kwestie en de derdelander zo moet zijn dat minstens één van hen zou lijden onder de visum of verblijfsweigering, maar dat er niet kan vereist worden dat de band zo is dat de Unieburger bij visum- of verblijfsweigering het onmogelijk gemaakt zou worden om de vrijheid van verkeer uit te oefenen, wat direct ook het laatste argument van verwerende partij weerlegt:

“27 Bij de vraag of er sprake is van een dergelijke band is de graad van verwantschap tussen de Unieburger en het andere familielid in kwestie duidelijk een element waar rekening mee moet worden gehouden. Zoals de advocaat-generaal in de punten 40 en 41 van zijn conclusie in wezen heeft aangegeven, moet naargelang de omstandigheden van de zaak niettemin ook worden gekeken naar de hechtheid van de betrokken familierelatie en naar de reciprociteit en de intensiteit van de band. Die band moet van dien aard zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden.

28 Het kan evenwel niet worden vereist dat die band zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen indien het andere familielid hem in het gastland niet zou kunnen vergezellen of zich bij hem zou kunnen voegen. Een dergelijk vereiste zou er immers op neerkomen dat het „andere familielid” in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 zou worden gelijkgesteld met de familieleden die uitdrukkelijk worden genoemd in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn.”

De voorwaarden die verwerende partij stelt zijn met andere woorden niet terecht en niet conform de wet, en evenmin voorzienbaar.

Verwerende partij vereist immers expliciet dat de Unieburger in zijn recht op vrij verkeer zou geschaad worden als de verzoekster geen verblijfsrecht zou krijgen, om te kunnen rekenen op de toepassing van art. 3, lid 2 van de richtlijn.

Verwerende partij legt voorwaarden op die ingaan tegen de nationale wettelijke bepalingen en die, hoewel dit o.i. niet als restrictieve bovengrens mag gehanteerd worden voor de toepassing van de nationale bepalingen, daarenboven ook niet stroken met de interpretatie door het Hof van Justitie.

In zoverre verwerende partij door er op te wijzen dat de referentiepersoon sinds 1999 in België verblijft wil aantonen dat zijn vrij verkeer niet in verband lijkt te staan met verzoeksters verblijfsrecht dient er opgemerkt te worden dat het voor de toepassing van art. 47/1 e.v. Vw. geen vereiste is dat de Unieburger reeds beslissingen heeft gemaakt m.b.t. zijn vrij verkeer in functie van het betrokken familielid.

Er dient evenwel ook opgemerkt te worden dat dit een zeer enge manier zou zijn om de onderlinge afhankelijkheidsband na te gaan of zelfs de impact op het vrij verkeer van de Unieburger.

De Unieburger is sinds 1999 zo'n 25 jaar ouder geworden en is ondertussen 78 jaar oud en kampt met medische problemen. Zijn schoonzus, verzoekster, is in die tijd veranderd van een getrouwde vrouw die familiaal omringd was, naar een alleenstaande vrouw die door haar familie werd uitgespuwd, sociaal en familiaal geïsoleerd staat, en geen inkomen meer heeft.

De afhankelijkheid, in twee richtingen, is nog maar relatief recent ontstaan. Verwerende partij bekijkt het vanuit een veel te enge hoek.

Wat de beoordeling van de afhankelijkheid in concreto betreft is verwerende partij te strikt. Er wordt tegengeworpen dat verzoekster dan wel al sinds 2011 financieel ondersteund werd, en dit vanaf 2018 (de echtscheiding) veel frequentere steun werd, maar dat er geen bewijs wordt gegeven van behoefte in Marokko en er dus geen bewijs is voor wat het geld gebruikt werd.

Verzoekster was evenwel gescheiden, leefde apart, en diende zich zonder werk en vast inkomen te beredderen. Uit de documenten van de Marokkaanse burgerlijke stand die zijn voorgelegd blijkt ook dat verzoekster alleenstaand en gescheiden is en geen werk heeft. Uiteraard werd deze financiële steun zo langdurig en frequent overgemaakt om te kunnen overleven. Het feit dat de steun zo veel frequenter werd na de echtscheiding toont dit ook heel goed aan.

De beoordeling die verwerende partij maakt is veel te stringent en onredelijk en het is onzorgvuldig er geen rekening mee te houden dat verzoekster een alleenstaande gescheiden vrouw zonder werk was, hoewel die informatie in het dossier zit.

Maar de eisen die verwerende partij stelt zijn opnieuw ook niet in overeenstemming met wat volgens het Unierecht gevraagd kan worden.

Het Hof van Justitie heeft immers geoordeeld dat er sprake moet zijn van een reële afhankelijkheid, maar dat het doorslaggevende criterium niet bestaat uit de middelen die ter beschikking staan van de verzoeker (zoals de advocaat-generaal geadviseerd had) maar uit de eigenlijke financiële steun die de verzoeker krijgt van de Unieburger (C-1/05 Jia EU:C:2007:1, paras 35, 42; C-423/12 Reyes EU:C:2014:16, paras 20-21).

In paragraaf 21 van het Reyes arrest lezen we: “21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).”

En in het Jia arrest lezen we in paragraaf 35: “35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).”

Het Hof van Justitie geeft aan dat de financiële en sociale omstandigheden van de betrokkene relevant zijn, maar dat is een lagere bewijsstandaard dan vereisen dat de verzoeker aantoont dat de financiële steun die hij krijgt hem in staat stelt te overleven in zijn land van herkomst. Het Hof van Justitie zegt net dat er geen nood is om de redenen voor de afhankelijkheid aan te tonen, of voor het beroep op steun van het EU familielid (C-423/12 Reyes EU:C:2014:16, para 23): “Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

In paragraaf 24 wordt verduidelijkt dat het feit dat de Unieburger al geruime tijd financiële steun biedt op zich kan aantonen dat er sprake is van reële afhankelijkheid: “ Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

In die omstandigheden is het volgens het Hof niet van belang of de betrokkene heeft geprobeerd werk te vinden, of steun kan krijgen van de overheden, noch of de verzoeker kans maakt om werk te vinden. (C-423/12 Reyes EU:C:2014:16, paras 28, 33).

In het arrest Jia, paragraaf 36 geeft het Hof ook aan dat de vraag of een familielid afhankelijk is niet mag afhankelijk gesteld worden van de vraag of er een recht op levensonderhoud van het familielid in kwestie, omdat er anders een situatie zou ontstaan waarbij derdelanders verschillende rechten hebben op hereniging naargelang het recht van hun herkomstland: “36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).”

Het is dan ook duidelijk dat verzoekster haar afhankelijkheid concreet dient bekeken te worden, in het licht van de steun die ze effectief krijgt van haar Unieburger familielid, en dat deze steun frequent en veelvuldig en duurzaam was.

De voorwaarden die verwerende partij koppelt aan de toepassing van artikel 47/1 Vw. en 47/3 Vw. zijn niet voorzien bij wet zo en vloeien ook niet voort uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij had, indien om een of andere reden alsnog onduidelijk was wat ze precies deed met het geld dat dat ze 12 jaar lang ontving van haar zus en haar schoonbroer, verzoekster dit overigens ook kunnen en moeten vragen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het recht op behoorlijk bestuur en het hoorrecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft in onder meer de arresten Mukarubega en H.N. heeft bepaald dat het recht op behoorlijk bestuur “integraal deel uitmaakt” casu quo een “afspiegeling vormt van” een algemeen beginsel van het Unierecht. (Zaak C-166/13, Mukarubega [2014], r.o. 45; Zaak C-604/12, H.N. [2014], r.o. 49).

Verwerende partij schendt het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en ook het zorgvuldigheidsbeginsel

Ten derde moet er opgemerkt worden dat verwerende partij een verkeerde lezing heeft van de documenten die verzoekster heeft voorgelegd.

Verwerende partij stelt dat het attest dat verzoekster geen belastingen betaald heeft in 2022 en geen inkomen had in 2022 gebaseerd op verzoekster haar verklaringen en niet op effectief onderzoek. Dit klopt niet. Het attest van 2023 is wel opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoekster, maar het attest van 2022 niet.

De woorden « attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, pour servir et valoir ce que de droit » houden geenszins in dat het gaat om een verklaring op eer, terwijl dit voor het attest van 2023 er wel degelijk letterlijk op vermeld staat.

Verwerende partij slaat de bal mis en schendt de zorgvuldigheidsplicht en miskent de inhoud van dit stuk. Verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artt. 47/1 t.e.m. 47/3 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoor-delen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correct-heid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij kennis heeft van zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, doelt zij op een miskenning van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.4. Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, waarbij zij zich beriep op haar hoedanigheid van “ander familielid” van haar schoonbroer met de Nederlandse nationaliteit zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2013-14*, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het HvJ heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *“andere familie-leden”* van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de aanvrager in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het HvJ heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De

Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, die erin bestaan het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Het HvJ verduidelijkte verder in zijn arrest in de zaak C-22/21 van 15 september 2022 dat artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn zo moet worden uitgelegd dat “het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” [...] slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen”.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het HvJ in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde.

Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-banden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het HvJ heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich “te voegen” bij de burger van de Unie in het gastland waar deze laatste het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

2.6. Verzoekster gaf bij haar aanvraag niet aan dat zij van in het land van herkomst deel zou uitmaken van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon. Ook thans betoogt zij dit trouwens niet. Wel moet worden aangenomen dat zij zich in haar aanvraag beriep op een financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon van in het land van herkomst waarvoor zij verschillende stukken voorlegde.

2.7. In eerste instantie wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat niet blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon zou worden geschaad in zijn recht op vrij verkeer indien verzoekster het verblijfsrecht niet wordt toegekend, nu de referentiepersoon reeds sinds 20 december 1999 onafgebroken in België verblijft en nergens uit blijkt dat verzoekster voor haar komst naar België met hem reeds een gezinsleven leidde in Marokko, Nederland of elders.

In tweede instantie wordt in de bestreden beslissing op concrete wijze ingegaan op de door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde stukken en vastgesteld dat op basis hiervan niet afdoende kan blijken dat zij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst onvermogen en financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon. In de beslissing worden de voorgelegde geldstortingen gedurende bepaalde periodes sinds september 2011 tot en met maart 2023 van de echtgenote van de referentiepersoon – verzoeksters zus – aan verzoekster niet betwist, maar er wordt wel gesteld dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoekster behoeftig of zonder inkomsten was in Marokko en dat zij daadwerkelijk was aangewezen op, of afhankelijk van, deze bedragen om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in Marokko. De voorgelegde attesten van de belastingdienst van Tanger van 28 juni 2023 werden hierbij niet aanvaard als bewijs dat verzoekster behoeftig of zonder inkomsten was in Marokko. Wat betreft het attest dat verzoekster niet onderhevig is aan de onroerende voorheffing of gemeenschapsbelastingen op het grondgebied van Marokko, merkt verweerder op dat dit attest expliciet vermeldt dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoekster zelf op 27 juni 2023. Wat betreft het attest dat verzoekster voor het jaar 2022 geen globale inkomstenbelastingaangifte indiende en haar netto belastbaar inkomen in het kader van de inkomstenbelasting bijgevolg nul bedraagt, is verweerder allereerst van mening dat dit een verklaring op eer van verzoekster betreft die niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst en verder dat dit attest enkel iets zegt over het jaar 2022 en “*niets over de jaren ervoor en/of betrokkene toen al dan niet inkomen wist te verwerven*”.

2.8. Verzoekster voert allereerst aan dat verweerder, waar hij expliciet vereist dat de Unieburger moet worden geschaad in zijn recht op vrij verkeer indien het gevraagde verblijfsrecht niet wordt toegestaan, een voorwaarde toevoegt aan de nationale wettelijke bepalingen ter omzetting van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn en deze daarenboven niet strookt met de rechtspraak van het HvJ zoals hierboven reeds aangehaald. Zij betoogt zo dat de eerste doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, met name het vergemakkelijken van het vrij verkeer van de Unieburgers, niet uitputtend is en het niet is vereist dat een reële impact op het vrij verkeer van de Unieburger bestaat. Het kan volstaan dat er een impact zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen worden gedaan aan de effectiviteit hiervan. Hij wijst er vervolgens op dat de Belgische wetgever uitvoering heeft gegeven aan artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet en verweerder het verblijfsrecht niet kan weigeren omwille van een vermeend concreet gebrek aan impact op het vrij verkeer van de Unieburger indien wel is voldaan aan de voorwaarden van de nationale wettelijke bepalingen. Dit zou volgens hem de voormelde bepalingen ook overbodig maken, omdat in dat geval gewoon de artikelen 20 en 21 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie kunnen worden toegepast.

Volgens verzoekster is de afhankelijkheidsband bepalend, en dit in functie van de bescherming van een verruimde betekenis van de gezinseenheid.

2.9. In dit verband merkt de Raad op dat – gelet op wat voorafgaat – verweerder terecht heeft geoordeeld dat de Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, met name het vrijverkeer van de Unieburger en het bevorderen van de eenheid van het gezin. In dit licht acht de Raad de, niet betwiste, vaststellingen dat de referentiepersoon reeds jaren gebruik maakt van zijn recht van vrijverkeer, met name sinds 20 december 1999, en dat niet blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon in Marokko, Nederland of elders reeds een gezinsleven vormden wel degelijk relevant. Verzoekster vroeg pas op 9 juni 2023 de gezinshereniging met haar Nederlandse schoonbroer. Daarnaast blijkt uit de verdere motivering van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk ook concreet is nagegaan of verzoekster aan de hand van de door haar aangebrachte stukken heeft aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag en dit van in het land van herkomst, behoeftig was en financieel en/of materieel ten laste van haar Nederlandse schoonbroer. Hij stelde evenwel vast dat dit bewijs niet of onvoldoende werd geleverd. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verweerder enige voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd of zou hebben gehandeld in strijd met de Burgerschapsrichtlijn of de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Verweerder is overgegaan tot een concreet en nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekster. Minstens blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat enkel is gericht op het motief dat niet blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon zou worden geschaad in zijn rechten van vrijverkeer indien verzoekster het verblijfsrecht niet wordt toegestaan, gelet op het verdere onderzoek dat werd doorgevoerd in het licht van haar persoonlijke situatie en de door haar voorgelegde stukken.

2.10. Vervolgens geeft verzoekster aan dat ook de beoordeling van de voorgelegde stukken en gegevens inzake de voorgehouden financiële afhankelijkheidsband tussen haar en de Nederlandse schoonbroer te restrictief is gebeurd, dat hierbij voorwaarden aan de wet werden toegevoegd en dat de beoordeling niet in overeenstemming is met wat volgens het Unierecht kan worden gevraagd. Zij betoogt dat aan de hand van de door haar voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij behoeftig was in Marokko. De voorgelegde documenten van de Marokkaanse burgerlijke stand ondersteunen volgens haar dat zij sinds 2018 alleenstaand en gescheiden is en dat zij geen werk of vast inkomen heeft. Zij stelt sinds haar echtscheiding door haar familie te zijn uitgespuwd en sociaal en familiaal geïsoleerd te zijn. Het is volgens haar evident dat de financiële steun zo langdurig en regelmatig werd overgemaakt opdat zij kon overleven en dit ook goed wordt aangetoond doordat de steun veel frequenter werd na haar echtscheiding. Zij is van mening dat er onterecht geen rekening mee is gehouden dat zij een alleenstaande, gescheiden vrouw zonder werk was. Zij gaat verder uitvoerig in op de arresten Jia en Reyes van het HvJ. Aan de hand van deze rechtspraak betoogt zij dat het doorslaggevende criterium de eigenlijke financiële steun is die het familielid krijgt van de Unieburger, en niet de middelen die het familielid ter beschikking staan. Zij vervolgt dat de financiële en sociale omstandigheden van het familielid relevant zijn, maar dit een lagere bewijsstandaard betreft dan vereisen dat dit familielid aantoont dat de financiële steun die het krijgt hem in staat stelt te overleven in zijn land van herkomst. Zij benadrukt dat, volgens het HvJ, er geen nood is om de redenen voor de afhankelijkheid, of de redenen dat beroep wordt gedaan op de steun van de Unieburger, aan te tonen en het feit dat de Unieburger al geruime tijd financiële steun biedt op zich kan aantonen dat er sprake is van een reële afhankelijkheid. Hierbij is het niet van belang of het familielid heeft geprobeerd werk te vinden of steun te krijgen van de overheden en of dit familielid kans maakt om werk te vinden, en evenmin of er een recht op levensonderhoud in hoofde van dit familielid bestaat. Toegespitst op haar concrete situatie benadrukt verzoekster dat de steun frequent, veelvuldig en duurzaam was. Zij betoogt nog dat de inhoud van het attest van 28 juni 2023 inzake haar belastbaar inkomen in 2022 werd miskend en verweerder hierover verkeerdelijk heeft gesteld dat het is gebaseerd op haar verklaringen en niet op een effectief onderzoek. Zij merkt op dat vermelding “*Attestation délivrée pour servir et valoir ce que de droit*” niet betekent dat het een verklaring op eer betreft.

2.11. De Raad benadrukt dat, wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Om na te gaan of verzoekster, in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon moet worden beoordeeld of zij in dit land gezien haar economische en sociale toestand niet in staat was om in haar basisbehoeften te voorzien en hiervoor op de ondersteuning van de referentiepersoon was aange-wezen (naar analogie HvJ 9 januari 2007, C-01/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

In het licht van deze rechtspraak, die verzoekster zelf ook aanhaalt, blijkt niet dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet of heeft gehandeld in strijd met de rechtspraak van het HvJ door te oordelen dat verzoekster niet kan volstaan met het louter voorleggen van bewijzen van geldoverdrachten gedurende

bepaalde periodes van september 2011 tot en met maart 2023, maar zij ook aannemelijk dient te kunnen maken dat zij daadwerkelijk was aangewezen op deze steun om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad leest als dusdanig ook nergens in de bestreden beslissing dat verweerder het verblijfsrecht heeft geweigerd omwille van de redenen dat een beroep werd gedaan op de financiële steun of omdat hij enige vereiste zou stellen dat verzoekster heeft geprobeerd werk te vinden of steun te krijgen van de eigen overheden, dat zij in staat zou moeten worden geacht zelf te werken in haar land van herkomst of dat er in haar hoofde een recht op levensonderhoud zou bestaan.

Om het bewijs van (financiële) afhankelijkheid te leveren, legde verzoekster bij haar aanvraag allereerst verschillende bewijzen van geldstorting neer. Hieruit blijken, zoals verweerder dit ook aangeeft in zijn beslissing, 3 geldstorting in de periode van mei 2011 tot en met april 2012, 3 geldstorting in december 2016 en januari 2017, 7 geldstorting in het jaar 2018, 11 geldstorting in het jaar 2019, 3 geldstorting in het jaar 2020, 3 geldstorting in het jaar 2021, 1 geldstorting in het jaar 2022 en 2 geldstorting in februari en maart 2023. Zoals verweerder aanduidde, lagen er nog enkele ongedateerde geldstorting voor, maar doordat niet kan worden nagegaan van wanneer deze dateren, kunnen deze niet dienstig worden betrokken bij het concrete onderzoek van de afhankelijkheidsband, te meer nu de band van afhankelijkheid moet bestaan ten tijde van de aanvraag en in het land van herkomst.

Op basis van de voormelde gegevens moet reeds een belangrijke nuancering worden aangebracht bij het thans door verzoekster naar voor gebrachte betoog dat de door haar ontvangen financiële steun frequent, veelvuldig en duurzaam was en deze frequenter werd na haar echtscheiding in 2018. Verzoekster kan op zich worden gevolgd in haar betoog dat uit de door haar naar voor gebrachte stukken blijkt dat zij in 2018 uit de echt is gescheiden alsook dat er in de jaren 2018 en 2019 sprake is van zeer regelmatige geldoverschrijvingen. Echter blijkt ook dat deze geldoverschrijvingen een pak minder frequent waren in 2020, 2021, 2022 en 2023. Voor het gehele jaar 2022 blijkt zelfs maar één geldoverschrijving en dit voor een bedrag van ongeveer 100 euro. Voor 2023 blijken er in de periode voor de aanvraag tot gezinshereniging op 9 juni 2 geldoverschrijvingen van ongeveer 150 euro en 80 euro. Verzoekster betoogt weliswaar dat moet worden gekeken naar de werkelijke financiële steun die de referentiepersoon gaf aan haar, maar er kan – en dit zelfs terwijl zij een stuk voorlegde dat zij in 2022 geen officiële inkomsten had – op basis van een enkele geldoverdracht van 100 euro gedurende een volledig jaar bezwaarlijk worden vastgesteld dat zij voor dat jaar als ten laste van de referentiepersoon diende te worden beschouwd. Evenmin kan voor de periode van ongeveer anderhalf jaar voor de aanvraag tot gezinshereniging – periode die determinerend is voor de beoordeling van de actuele band van (financiële) afhankelijkheid die moet bestaan in het land van herkomst en op het ogenblik van de aanvraag – worden gesteld dat er nog sprake was van een frequente en veelvuldige ondersteuning door de referentiepersoon, zoals zij dit thans voorhoudt.

Waar verzoekster voorhoudt dat er rekening moest worden gehouden met het gegeven dat zij als alleenstaande en gescheiden vrouw sociaal en familiaal geïsoleerd was in Marokko, en dat hieruit al een (begin van) bewijs blijkt van haar behoeftigheid, wijst de Raad erop dat verzoekster deze situatie nooit concreet heeft uiteengezet in het kader van haar aanvraag of hiervan enige stavingstukken heeft voorgelegd en zij zich hierop dan ook niet concreet kan beroepen. Het loutere gegeven dat verzoekster sedert oktober 2018 is gescheiden, wat blijkt uit een voorgelegd stuk van de burgerlijke stand, maakt nog niet dat verweerder hieruit een zekere behoeftigheid diende af te leiden. Verzoekster heeft het bestuur, voor het nemen van de bestreden beslissing, hier ook niet concreet op gewezen. In zoverre zij betoogt dat de financiële steun sinds haar echtscheiding in 2018 frequenter werd en hieruit de behoeftigheid blijkt, wordt herhaald dat dit mogelijk kan worden aanvaard voor de jaren 2018 en 2019 maar de regelmaat van de storting wel degelijk gevoelig afnam in de jaren nadien en in 2022 zelfs bijna stilviel. Verzoekster diende pas in juni 2023 een aanvraag tot gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon in en de band van afhankelijkheid moet op dat ogenblik bestaan in het land van herkomst. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoekster in haar feitenrelaas in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zij en haar dochter na de echtscheiding naar Tanger zijn verhuisd en dat zij “*werkten in de informele economie, vaak poetswerk in de nacht*”. Verzoekster geeft dus zelf aan dat zij wel degelijk aan het werk was, op een moment dat zij stelt “*behoefte*” te zijn geweest.

In zoverre verzoekster verder betoogt dat aan de hand van de door haar voorgelegde stukken van de belastingdienst van Tanger van 28 juni 2023 wel degelijk blijkt dat zij behoeftig was in Marokko, stelt de Raad verder allereerst vast dat verzoekster op zich niet betwist dat het attest dat zij niet onderhevig is aan de onroerende voorheffing en gemeenschapsbelastingen op het grondgebied van Marokko uitdrukkelijk vermeldt dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van haar op 27 juni 2023 en hieraan dus weinig bewijswaarde kan worden toegedicht. Inzake het attest dat verzoekster voor het jaar 2022 geen globale inkomstenbelastingaangifte indiende en haar netto belastbaar inkomen in het kader van de inkomstenbelasting dus nul bedroeg, kan de Raad verzoekster vervolgens op zich wel volgen dat de vermeldingen “*attestation délivrée pour servir et valoir ce que de droit*” nog niet betekenen dat dit attest louter een verklaring op eer door verzoekster zelf zou zijn. Er kan wel blijken uit dit stuk dat verzoekster voor het jaar 2022 geen globale inkomstenbelastingaangifte deed en haar netto belastbaar inkomen dus nul bedroeg.

Dat verzoekster geen officiële inkomsten had in 2022 betekent echter niet automatisch dat zij behoeftig was in haar land van herkomst of er geen inkomsten had. Zo geeft verzoekster in haar feitenrelaas zelf ook aan dat zij en haar dochter in Tanger werkte in de informele economie, al werd niet gepreciseerd in welke periode(s) dit precies was. Alleszins blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar betoog dat dit bewijs van haar voorgehouden onvermogen in het land van herkomst niet of onvoldoende in rekening werd gebracht, nu – zoals reeds werd gesteld – voor het jaar 2022 enkel een geldstorting van 100 euro blijkt en dus in geen geval kan blijken dat zij dat jaar daadwerkelijk financieel afhankelijk zou zijn geweest van haar Nederlandse schoonbroer om in haar levensonderhoud te voorzien en verweerder inzake dit stuk bovendien verder heeft gemotiveerd, met name: *“Voorzover dat dit attest zou moeten worden aanvaard (quod non), spreekt dit attest enkel over het jaar 2022 en zegt niets over de jaren ervoor en/of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven”*. Verzoekster laat na een concrete kritiek te ontwikkelen tegen deze motivering.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het HvJ volgt dat bewijsstukken moeten voorliggen die het bestuur toelaten vast te stellen dat er sprake is van een materiële ondersteuning door de referentiepersoon, maar ook dat de aanvrager gezien zijn economische en sociale toestand in het land van herkomst op deze ondersteuning is aangewezen om in zijn basisbehoeften te voorzien. In het licht van de feitelijkheden van de concrete voorliggende zaak, toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op onwettige wijze of op basis van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling heeft vastgesteld dat niet afdoende is aangetoond dat zij in haar land van herkomst – en dit voorafgaand aan haar komst naar de Europese Unie in mei 2023 en aan haar in België ingediende aanvraag tot gezinshereniging in juni 2023 – gelet op haar socio-economische situatie was aangewezen op de ondersteuning van haar schoonbroer in België om in haar basisbehoeften te voorzien. In deze situatie kan verzoekster niet overtuigen dat verweerder de voorgelegde geldoverschrijvingen nog verder diende te beoordelen en hieraan wordt ook geen afbreuk gedaan door verzoeksters stelling dat de geldoverschrijvingen zich uitstrekken over een lange periode.

2.9. Voor zover verzoekster in haar verzoekschrift nog wijst op medische problemen van de Nederlandse referentiepersoon en betoogt dat de afhankelijkheid, in twee richtingen, pas recent is ontstaan, wijst de Raad erop dat er geen medische stukken werden voorgelegd aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoekster heeft ook nergens in haar aanvraag of hierbij voorgelegde stukken deze dubbele afhankelijkheid vermeld. In zoverre verzoekster bij haar verzoekschrift het medisch dossier van de Nederlandse referentiepersoon heeft gevoegd, moet worden geduid dat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

2.10. Een schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.11. In zoverre verzoekster de schending wenst aan te voeren van artikel 3 van de Burgerschaps-richtlijn, merkt de Raad nog op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat zij zich nog rechtstreeks kan beroepen op artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn.

2.12. Verzoekster beroept zich ten slotte op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht. Zij betoogt dat verweerder om extra informatie had kunnen vragen indien het onduidelijk was waarvoor de geldstortingen in Marokko dienden. Echter blijkt dat verzoekster in het kader van haar aanvraag reeds op nuttige wijze voor haar belangen heeft kunnen opkomen en alle volgens haar relevante gegevens en bewijzen heeft kunnen voorleggen aan het bestuur inzake de beoogde familiehereniging met haar Nederlandse schoonbroer en om aan te tonen dat is voldaan aan de hiervoor door de wet gestelde voorwaarden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Zij toont niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening hield met elementen of zich steunde op gegevens die zij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunde op redenen waarop hij in zijn aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Het komt toe aan de aanvrager om de aanvraag zo goed mogelijk voor te bereiden en zo volledig mogelijk over te maken aan het bestuur. Verzoekster licht bovendien niet toe welke gegevens die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben hij nog had willen aanbrengen. Een schending van het hoorrecht blijkt in de thans voorliggende omstandigheden niet.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

S. KEGELS,	toegevoegd griffier
------------	---------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. KEGELS	I. CORNELIS
-----------	-------------